

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙ ΤΗ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ 25ΗΣ ΜΑΡΤΙΟΥ

Τὴν Δευτέραν, 12^η/25^η Μαρτίου 2024, τὴν 10.30 π.μ. ὥραν ἐτελέσθη Δοξολογία εἰς τὸν Πανίερον Ναὸν τῆς Ἀναστάσεως ἐπὶ τῇ ἐθνικῇ ἐπετείῳ τῆς 25^{ης} Μαρτίου 1821.

Ἡ Δοξολογία αὕτη ἐτελέσθη ὡς ἱκετήριος δέησις πρὸς τὸν θεὸν διὰ τὴν ἀνάπαυσιν τῶν ψυχῶν τῶν ἡρώων καὶ ὄλων τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τοῦ 1821 καὶ ὡς εὐχαριστήριος προσευχή πρὸς τὸν θεὸν διὰ τὴν βοήθειαν Αὐτοῦ εἰς τὸ ἔθνος μας, προκειμένου νὰ ἀποτινάξῃ τὸν δυσβάσταχτον ζυγὸν τῆς ὀθωμανικῆς δουλείας καὶ κατακτήσῃ τὴν ἐν Χριστῷ ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἐλευθερίαν.

Τῆς Δοξολογίας ταύτης προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνιερουργούντων τῶν Ἀρχιερέων τοῦ Πατριαρχείου, τῇ τιμητικῇ παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελοσοπούλου καὶ μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς Παροικίας.

Εἰς τὴν ἐν τῷ Πατριαρχείῳ αἴθουσαν ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Εἶναι καιρὸς νὰ ἀποτινάξωμεν τὸν ἀφόρητον τοῦτον ζυγόν, νὰ ἐλευθερώσωμεν τὴν Πατρίδα... νὰ ὑψώσωμεν τὸ σημεῖον δι’ οὗ πάντοτε νικῶμεν! Λέγω τὸν Σταυρόν, καὶ οὕτω νὰ ἐκδικήσωμεν τὴν Πατρίδα καὶ τὴν ὀρθόδοξον ἡμῶν Πίστιν ἀπὸ τὴν ἀσεβῆ τῶν ἀσεβῶν καταφρόνησιν». Ἀπὸ τὴν προκήρυξιν τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντη εἰς Ἰάσιον 24 Φεβρουαρίου 1821.

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Δημήτριε Ἀγγελοσόπουλε,

Σεβαστοὶ Ἅγιοι Πατέρες καὶ Ἀδελφοί,

Ἀγαπητοὶ ἐν Κυρίῳ ἀδελφοί.

Ἡ ἐθνεγερσία τῆς 25^{ης} Μαρτίου 1821, τῆς ὁποίας τὴν ἐπέτειον ἐορτάζομεν κατέχει ἐξέχουσαν διαχρονικὴν θέσιν ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἱστορίᾳ. Καὶ τοῦτο, διότι ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις σηματοδότησε τὴν ἐκ τῆς τέφρας ἐθνικοθρησκευτικὴν παλιγγενεσίαν τοῦ γένους τῶν Ῥωμαίων ἐκ τῆς τυραννικῆς δουλείας τῶν ὀθωμανῶν ἀφ’ ἑνός· καὶ ἀφύπνισε τὴν συνείδησιν λαῶν καὶ ἐθνῶν στερουμένων τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν ἐλευθερίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν ἀφ’ ἑτέρου.

Οἱ ὑπόδουλοι Ἕλληνες ἐμπνεόμενοι ἀπὸ τὸ παράγγελμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου: «τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν, ἣ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε, καὶ μὴ ἄλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε», (Γαλ. 5,1), ἐξηγέρθησαν ἐναντίον τοῦ ἀνυποίστου Τουρκικοῦ ζυγοῦ «ὡς ὁ ὑπὸν Κύριος, ὡς δυνατὸς κεκραίπαλῶς ἐξ οἴνου» (Ψλμ. 77,65), ὡς λέγει ὁ ψαλμωδὸς καὶ ἐκραύγαζον φωνῇ μεγάλῃ «Ἐλευθερία ἢ θάνατος». Ὁ δε ἐπίσκοπος Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανὸς ἐκήρυξε τὴν ἑναρξιν τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος,

εὐλογῶν καὶ ὑψώνων τὸ Λάβαρον τῆς Ἐπανάστασεως, τῆς ὁποίας τὸ σύνθημα κατὰ τὸν «Γέροντα τοῦ Μοριᾶ» Θεόδωρον Κολοκοτρῶνην ἦτο «νῦν ὁ ἀγὼν διὰ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ τὴν ἀγίαν καὶ τῆς πατρίδος τὴν Ἐλευθερίαν».

Τό ἀδιάψευστον τοῦτο γεγονός ἀποδεικνύεται καί ἀπό τήν εἰς Ἰάσιον τῇ 24ῃ Φεβρουαρίου τοῦ 1821 προκήρυξιν τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντη, εἰς τήν ὁποίαν δηλώνει: «Εἶναι καιρός νά ἀποτινάξωμεν τόν ἀφόρητον τοῦτον ζυγόν, νά ἐλευθερώσωμεν τήν Πατρίδα... νά ὑψώσωμεν τό σημεῖον δι' οὗ πάντοτε νικῶμεν! Λέγω τόν Σταυρόν, καί οὕτω νά ἐκδικήσωμεν τήν Πατρίδα καί τήν Ὁρθόδοξον ἡμῶν Πίστιν ἀπό τήν ἀσεβῆ τῶν ἀσεβῶν καταφρόνησιν».

Τό ἰδιαίτερον γνώρισμα τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 εἶναι τό γεγονός ὅτι ἀνεδείχθησαν ἥρωες Πατριωτισμοῦ καί μάρτυρες Πίστεως, διό καί οἱ Ἕλληνες Ρωμηοί ἀναγνωρίζονται μιμηταί γνήσιοι καί ἀδιαμφισβήτητοι συνεχισταί τῶν προγόνων αὐτῶν, ἀλλά καί φύλακες τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν καί ἀληθειῶν τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς παραδόσεως.

Ὅλος ὁ ὑπό δουλείαν τελῶν Ἑλληνικός τόπος καί χῶρος μεταβάλλεται εἰς πεδίον ἐξεγέρσεως καί ἐχθροπραξιῶν. Ὁ ἀκατανίκητος πλέον πόθος διὰ τήν ἀπολύτρωσιν ἐκ τῶν δεινῶν τῆς σκλαβιάς, ἐνίκησε τόν φόβον τοῦ ἄλλοεθνοῦς καί ἄλλοθρήσκου στυγνοῦ κατακτητοῦ.

Ἀξιοσημεῖωτον, ὅτι ἡ σημερινή ἐπέτειος τῆς ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας τοῦ 1821, δέν ἀφορᾷ μόνον εἰς τόν ἐορτασμόν τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς μνήμης, ἀλλά κυρίως καί πρωτίστως εἰς τήν «ἀρχήν τῆς αἰσθήσεως» τοῦ ἠθικοῦ τούτου καί μέχρις αἵματος θυσιαστικοῦ, ἐθνικοθρησκευτικοῦ κατορθώματος. *«Εὐσέβεια εἰς θεόν ἀρχή αἰσθήσεως... οἱ δέ ἄφρονες, τῆς ὕβρεως ὄντες ἐπιθυμηταί, ἀσεβεῖς γενόμενοι ἐμίσησαν αἴσθησιν»*, (Παροιμ. 1,7,22), λέγει ὁ σοφός Σολομών.

Λέγομεν τοῦτο, διότι ἡ Ἐπανάστασις τοῦ 1821 παραμένει ἀείποτε φῶς καταλάμπων, εἰς τόν σύγχρονον ἡμῖν κόσμον τῆς συγχύσεως, τῆς ἀφροσύνης καί τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς ὕβρεως τῶν κοινῶν πανανθρωπίνων ἠθικῶν ἀξιῶν, ἐξαιρέτως τῆς ἐθνικῆς ἐλευθερίας «ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένης τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά» κατὰ τόν μέγαν ποιητὴν Διονύσιον Σολωμόν.

Ἡ δέ συμβολή τῆς Ἐκκλησίας εἰς τόν ὑπέρ πάντων ἐθνικόν ἀγῶνα, ὑπῆρξεν καθολική καί καθοριστική διὰ τῆς ἐνεργοῦς συμμετοχῆς τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς κλήρου συμπεριλαμβανομένων καί μελῶν τῆς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος. Ἀναρίθμητοι Ἱεράρχαι, ὡς ὁ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανός, οἱ Ἐπίσκοποι Σαλῶνων Ἡσαΐας καί Ρωγῶν Ἰωσήφ, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κυπριανός εἰς Κύπρον καί Ἱερεῖς ὡς ὁ Ἅγιος ἱερομάρτυς Κοσμάς ὁ Αἰτωλός καί ἀπλοὶ μοναχοί, ἐπότισαν τό δένδρον τῆς ἐλευθερίας μέ τό αἶμα τοῦ μαρτυρίου αὐτῶν.

Ἡ Γεραρά ἡμῶν τῶν Ἀγιοταφίτῶν Ἀδελφότης εὐγνωμόνως τιμῶσα καί καθηκόντως συμμετέχουσα εἰς τήν ἱεράν μνήμην τῆς Παλιγγενεσίας τοῦ εὐσεβοῦς τῶν Ρωμαίων γένους καί ἔθνους ἡμῶν, κατῆλθεν εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἔνθα ἀνεπέμψαμεν εὐχαριστήριον αἶνον καί δοξολογίαν τῷ Ἀγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ. Προσέτι δέ ἱκετηρίους ἐντεύξεις καί δεήσεις προσηνέγκαμεν ὑπέρ αἰωνίου ἀναπαύσεως ἐν χώρᾳ ζώντων τῶν μακαρίων ψυχῶν τῶν ὑπέρ Πίστεως καί Πατρίδος ἡρωϊκῶς ἀγωνισαμένων καί ἐνδόξως πεσόντων, ἐν τοῖς ἱεροῖς τοῦ γένους ἡμῶν ἀγῶσιν.

Ἐπὶ δέ τούτοις ἐπιτρέψατε ἡμῖν, ὅπως ὑψώσωμεν τό ποτήριον ἡμῶν καί ἀξιοχρέως ἀναφωνήσωμεν:

Ζήτω ἡ 25ῃ Μαρτίου τοῦ 1821!

Ζήτω τό εὐσεβές καί Βασιλικόν γένος τῶν Ρωμαίων Ὁρθοδόξων!

Ζήτω ἡ Ἑλλάς!

Ζήτω ἡ Ἀγιοταφίτικὴ ἡμῶν Ἀδελφότης!».

Ἦκολούθησεν ἡ προσφώνησις τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος ὡς ἔπεται:

“Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι,

Εξοχώτατε κύριε Αντιπρόσωπε της Κύπρου στην Παλαιστίνη,

Εξοχώτατε κύριε Αντιπρόσωπε της Ιρλανδίας στην Παλαιστινιακή Αρχή,

Σεβαστοί πατέρες και μέλη της Αγιοταφίτικῆς Αδελφότητος,

Αξιότιμοι συμπατριώτες και φίλοι,

Εἶναι εὐκόλο σήμερα, 200 και 3 χρόνια από την Εθνεγερσία του 1821, ἡ Επανάσταση και το αἴσιο αποτέλεσμά της να θεωροῦνται συχνά μία αναπόδραστη εξέλιξη, ἡ οποία οπωσδήποτε θα επερχόταν, ὥστε να συντελεσθεῖ ἡ ἀπελευθέρωση των Ελλήνων και ἡ πλήρωση του πόθου τους για ἀνεξαρτησία. Ἡ βεβαιότητα αὐτή ἀποτελεῖ, ἀπό μια ἀποψη, μέτρο της ἐπιτυχίας της πατρίδας μας, που ἔχει κατορθώσει, στο διάβα των δύο αἰώνων που ἔχουν μεσολαβήσει, να εξασφαλίσῃ τὴ σταθερότητα που ἐπιτρέπει να κοιτάζουμε προς το μέλλον, πατώντας σε στερεὰ θεμέλια.

Ὡστόσο, δύο αἰῶνες πριν, τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δεν ἦταν δεδομένο. Οὔτε ἡ Επανάσταση, οὔτε πολὺ περισσότερο ἡ ἐκβασή της, ἀποτελοῦσαν μία ἀναγκαιότητα ἐπιβαλλόμενη ἀπὸ τὴ ροή της Ἱστορίας. Ὁ ευγενὴς Ἀγῶνας του ἔθνους μας για ἐλευθερία ἀνελήφθη μέσα σε ἓνα διεθνὲς περιβάλλον ἀντίξοο. Ἡ συνεννόηση μεταξύ των Μεγάλων Δυνάμεων της ἐποχῆς, στην βάση του Συνεδρίου της Βιέννης, ἡ Ἱερὰ Συμμαχία, ἀπέβλεπε στην διατήρηση της καθεστηκυίας, ἀπολυταρχικῆς τάξης πραγμάτων, μετὰ τὴν ἐμπειρία της Γαλλικῆς Επανάστασης και των Ναπολεοντεινῶν Πολέμων. Κάθε ἐπαναστατικὸ κίνημα, οἰαδήποτε και ἀν ἦσαν τὰ κίνητρά του, ἀποτελοῦσε ἀπειλή και ἔπρεπε να καταπνίγεται.

Δυσμενεῖς ἦταν ἐπίσης οἱ περιστάσεις του ἔθνους μας, το οποίο, ἐπὶ τέσσερεις αἰῶνες σκληρῆς τυραννίας, ἀγωνιζόταν να διαφυλάξῃ τὴν ταυτότητά του, τὴν πίστη του και τὶς ἀξίες του, τὴν ἴδια τὴ γλῶσσα του και τὴν ἱστορικὴ του συνείδηση. Το ἔργο της Εκκλησίας προς τούτο ἦταν ἀποφασιστικῆς σημασίας και της οφείλεται ἡ ἐυγνωμοσύνη του Ελληνισμοῦ. Ὅπως και το ἔργο πολυάριθμων λογίων προσωπικοτήτων, ἐντὸς και ἐκτὸς του ἐλλαδικοῦ χώρου, και ὅλων ὅσων με ὑπομονή και αὐταπάρνηση ἀφιερώθηκαν στην ἀναγέννηση των ἐλληνικῶν γραμμάτων και διανόησης και στο κίνημα του ἐλληνικοῦ Διαφωτισμοῦ.

Ἰσχυροὶ ἦσαν και οἱ διαθέσιμοι πόροι, κατὰ τὴν ἐναρξὴ της Επανάστασης. Ελάχιστα χρήματα, ἐξοπλισμός και προμήθειες, ἀπέναντι στις δυνάμεις μιας αυτοκρατορίας. Το ἀντιστάθμισμα στις ἐλλείψεις αὐτές ἦταν ἡ ὑπομονετικὴ προετοιμασία της Επανάστασης, ἡ πολεμικὴ ἐμπειρία λίγων ἀλλὰ ικανῶν ἀνδρῶν, ἡ προσεκτικὴ ἀξιοποίηση κάθε ευκαιρίας που προσέφερε ἡ διεθνὴς συγκυρία και

κυρίως η κινητοποίηση όλων των δυνάμεων του Έθνους, στην επαναστατημένη χώρα και στο εξωτερικό, για την πραγμάτωση του οράματος της ελευθερίας. Και η τόλμη, με ακλόνητη πίστη στο δίκαιο αυτού του οράματος.

Υπό αυτές τις συνθήκες άρχισε ο Αγώνας, το 1821. Οι απροσδόκητες πολεμικές επιτυχίες του κλόνισαν την βεβαιότητα ότι θα κατεπνίγετο. Με τη συστράτευση των δυνάμεων της ελληνικής διασποράς και φιλελλήνων που πίστευαν στις αρχές της ελευθερίας, οι εξελίξεις στα πεδία των μαχών σταδιακά θεμελίωσαν την προοπτική της ευόδωσής του. Η Εκκλησία συνεισέφερε τα μέγιστα στην υποστήριξη του Αγώνα, σε υλικό και πνευματικό επίπεδο, καθώς και προσωπικότητες που πρωταγωνίστησαν για την επιτυχία του. Οι θυσίες της ήταν ανάλογες, από το μαρτυρικό θάνατο του Πατριάρχη Γρηγορίου Ε', έως και στα πεδία των μαχών.

Πρόκειται για τη λαμπρότερη εποποιία της νεότερης Ιστορίας μας, η οποία θεμελίωσε τη σύγχρονη Ελλάδα. Ταυτόχρονα με τον πόλεμο σε ξηρά και θάλασσα, γεννιόνταν σύγχρονοι πολιτικοί θεσμοί, σε μια εποχή που κυριαρχούσε η απολυταρχία. Από τον πρώτο ήδη χρόνο της Επανάστασης, οι εξεγερμένοι Έλληνες κατήρτιζαν Συντάγματα, που θέσπιζαν πολίτευμα δημοκρατικό, με διατάξεις για διάκριση των εξουσιών, ατομικά και πολιτικά δικαιώματα, απόλυτη κατάργηση της δουλείας στην ελληνική επικράτεια, και για αλλοδαπούς που θα κατέφευγαν σε αυτή. Ο αγώνας των Ελλήνων για την ελευθερία τους συνταυτιζόταν εξ αρχής με αξίες πανανθρώπινες, που διαχρονικά καθόρισαν την ταυτότητα του Ελληνισμού.

Ας μη λησμονούμε όμως ότι ήταν ένας αγώνας αμφίρροπος μέχρι τέλους, μακρύς, σκληρός και πολυαίμακτος. Ελληνικοί πληθυσμοί στον ελλαδικό χώρο, τα μικρασιατικά παράλια, την Κύπρο και αλλού υπέστησαν σφαγές ως αντίποινα για την Επανάσταση. Και εδώ, στους Αγίους Τόπους, Έλληνες, Χριστιανοί και η Αγιοταφίτικη Αδελφότητα κατέβαλαν το δικό τους τίμημα διώξεων.

Οφείλουμε επίσης να μην παραβλέπουμε ότι ο επαναστατικός αγώνας δεν έχει μόνο λαμπρές σελίδες, αλλά και οδυνηρά, σκοτεινά κεφάλαια. Η διχόνοια έσπειρε τον ολέθριο σπόρο της και κατά την διάρκεια της Επανάστασης, η οποία γνώρισε ως και εμφύλιες συγκρούσεις, ενώ η επιβίωσή της κρεμόταν από μια κλωστή. Κατά πρόσωπο ας κοιτάζουμε και τα λάθη αυτά, αντλώντας με νηφαλιότητα τα διδάγματά τους.

Η μακρά πάλη του Ελληνισμού τελεσφόρησε. Το όραμα της ελευθερίας εκπληρώθηκε και το 1830 η Ελλάδα έλαβε επισήμως την θέση της μεταξύ των κυρίαρχων κρατών. Μετά εννέα χρόνια πολέμου, η χώρα ήταν κατεστραμμένη, με χήρες, ορφανά, αστέγους και αναπήρους να χρειάζονται άμεση φροντίδα. Μέσα σε ασφυκτικά σύνορα, με τα $\frac{3}{4}$ των Ελλήνων να έχουν μείνει έξω από αυτά. Μικρό, πτωχό και καθημαγμένο άρχιζε την πορεία του στην Ιστορία το νέο ελληνικό κράτος.

Όμως, είχε γεννηθεί. Στους δύο αιώνες που ακολούθησαν, εποχή πυκνών εξελίξεων για όλη την ανθρωπότητα, η Ελλάδα, με την ίδια αφοσίωση των πολιτών της που χαρακτήριζε τους αγωνιστές της Παλιγγενεσίας, κατόρθωσε να προκόψει, να μεγαλώσει και να αναπτυχθεί, να ανταπεξέλθει σε πολλές άλλες προκλήσεις και να εξέλθει ισχυρότερη.

Σήμερα, χαίρει διεθνούς σεβασμού για την θέση της στον κόσμο, με ισχυρές φιλίες και συμμαχίες. Προοδεύει διαφυλάσσοντας τις παραδόσεις της και τις αξίες της. Η πορεία της αποτελεί την καλύτερη δικαίωση των μόχθων και του

αίματος των προγόνων μας, που το 1821, ενάντια σε κάθε πρόβλεψη, επεχείρησαν το θεωρούμενο ως αδύνατο.

Η Ελλάδα μπορεί να κοιτάζει το μέλλον με αυτοπεποίθηση, ίση με την υπερηφάνεια με την οποία αναλογίζεται το παρελθόν της. Με την ίδια νηφάλια αυτοπεποίθηση είναι σε θέση να εργάζεται για την προώθηση των αξιών του Ελληνισμού στον κόσμο και την προάσπιση των διαχρονικών προτεραιοτήτων και ενδιαφερόντων του. Μεταξύ αυτών, Μακαριώτατε, παραμένει η διαφύλαξη της χριστιανικής παρουσίας και κληρονομιάς στους Αγίους Τόπους και τα δίκαια του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων.

Καθώς εορτάζουμε σήμερα την εθνική μας επέτειο, ας ευχηθούμε την έλευση της Ειρήνης στην Αγία Γη. Οι πολεμικές συνθήκες στην περιοχή μας και ο σεβασμός στον ανθρώπινο πόνο, ιδίως των αδυνάτων, δεν επιτρέπουν πανηγυρικές εορταστικές εκδηλώσεις. Μας προτρέπουν όμως να αναλογισθούμε τις ιστορικές εμπειρίες της δικής μας χώρας. Από τις οποίες πηγάζει η σταθερή υποστήριξη της στην ειρήνη και στην δικαιοσύνη μεταξύ των εθνών.

Χρόνια πολλά. Ζήτω η Ελλάδα”.

Ύμα τῇ ὑποδοχῇ εἰς τό Πατριαρχεῖον, ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη τόν ἀντιπρόσωπον τοῦ Πατριάρχου Μόσχας κ.κ. Κυρίλλου Ἀρχιεπίσκοπον Ιστρά Σεραφεῖμ, φέροντα ὡς δῶρον πρός Αὐτόν ὠραιότατην κανδήλαν.

Ὁ Μακαριώτατος εἶπε πρός τόν Σεβασμιώτατον Σεραφεῖμ: «εἴμεθα περιχαρεῖς δεχόμενοι τήν ὑμετέραν Σεβασμιότητα, τόν Ἀρχιεπίσκοπον Σεραφεῖμ, ὡς ἐκπρόσωπον τοῦ ἀγαπητοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ ἡμῶν Μακαριωτάτου Πατριάρχου Μόσχας κ.κ. Κυρίλλου, βεβαρυμένοι δέ ἐκ τῆς τρομοκρατικῆς ἐπιθέσεως εἰς τό προάστιον τῆς Μόσχας Κραсноγκόρσκ, ἐπισυμβάσης πρότριτα καί προκαλεσάσης πολυάριθμα θύματα εἰς τεθανατωμένους καί τραυματίας μεταφέρομεν τά βαθύτατα ἡμῶν συλλυπητήρια καί τήν συμπαράστασιν ἡμῶν εἰς τό Ποιμαντικόν Αὐτοῦ ἔργον.

Παρά τήν τρομοκρατικήν ἐπίθεσιν ταύτην καί παρά τόν εἰς τήν Ἀγίαν Γῆν μαινόμενον πόλεμον δέν ἀπολλύομεν τήν ἐλπίδα, ἀλλά προσευχόμεθα ἐπ’ ἐλπίδι καί προσβλέπομεν εἰς τό ἐπόμενον Πάσχα νά δεχθῶμεν προσκυνητάς ἐκ τῆς Ρωσίας καί ἐξ ἄλλων ὀρθοδόξων χωρῶν».

Ἐπί τῇ ἐπισκέψει ταύτῃ ὁ Μακαριώτατος ἀπένειμεν εἰς τόν Ἀρχιεπίσκοπον Σεραφεῖμ ὡς δῶρον ἀρχιερατικόν ἐγκόλπιον.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας